

Arrest

**nr. 341 115 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2025.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zijn gebrek aan kennis over Konduga, Borno State, alsook over de beweerde aanval zorgden ervoor dat er geen geloof werd gehecht aan zijn feitenrelaas en de hieraan verbonden vervolgingsfeiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 277 490 van 16 september 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vast aan zijn eerdere verklaringen, met name zijn vrees voor Boko Haram. In het kader van zijn huidig verzoek legt hij een krantenartikel voor.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) de verklaringen die hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van zijn asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(ii) er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan het door hem voorgelegd artikel en dat dit artikel er niet in slaagt de door hem aangehaalde herkomst uit Konduga, Borno State, aan te tonen, iets wat als manifest ongeloofwaardig werd beschouwd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het kort herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan

nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.” De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

9. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij heeft gewezen op zijn persoonlijke situatie in samenhang met de algemene situatie in zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verblijf in Konduga van 2009 tot begin 2014 (verklaring volgend verzoek, vraag 10) en stelt vast dat verzoeker heeft aangegeven “Ik vrees voor mijn leven moest ik teruggaan. Na wat er is gebeurd met mijn familie en door de algemene geweldadige en onveilige situatie is het leven van een burger in Nigeria niet meer veilig. Er kan op elk moment van de dag of de nacht iets ergs met je gebeuren.” (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zijn volgend beschermingsverzoek verbindt aan wat hij in zijn eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Hij toont evenmin aan dat de algemene situatie in Nigeria en/of zijn regio van herkomst van aard is om een beschermingsstatus te wettigen gelet op de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt (recent) afkomstig te zijn uit Konduga.

10. Verzoeker heeft in het kader van zijn huidig verzoek een internetartikel voorgelegd.

De Raad merkt op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en een document heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker dit internetartikel laattijdig heeft voorgelegd. Het dateert immers al van 2014 en is bijgevolg al meer dan tien jaar oud. Verzoeker heeft dit stuk niet voorgelegd tijdens de procedure van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en heeft toen evenmin dit stuk ter sprake gebracht. De reden hiervoor is, volgens verzoeker, dat hij pas recent op de hoogte werd gebracht van het bestaan van dit internetartikel, en hij stelt hierbij dat er geen indicatie is dat hij hiervan eerder op de hoogte zou zijn geweest. Het is echter weinig geloofwaardig dat hij nu pas op de hoogte zou zijn (gebracht) van een internetartikel dat volledig aan hem gewijd is en kadert in de door hem aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten. Zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij niet de auteur is van het internetartikel biedt geen (afdoende) verschoning waarom hij dit internetartikel niet tijdens zijn eerste verzoek heeft kunnen voorleggen of minstens ter sprake heeft kunnen brengen.

Verzoeker stelt: “Dat er recente aanpassingen zou gebeurd zijn aan de website betekent geenszins dat de inhoud ervan zou zijn aangepast. De website zelf waarop het artikel gepubliceerd werd, wordt continu geüpdatet. Hierdoor worden oudere artikels ook verwijderd.

Mocht het artikel voorheen niet bestaan, dan zou dienen te blijken dat de pagina pas recent zou zijn aangemaakt en niet dat er recent een wijziging zou zijn gebeurd. Verweerder haalt beide echter door elkaar en miskent dat websites herhaaldelijk worden aangepast voor allerhande redenen (bv. ingevolge een beveiligings- of technische update, omwille van reclamadoeleinden, aanpassingen van spellingsfouten, ...).”

De Raad merkt op dat uit de paginabron (AD, stuk 6, map met landeninformatie, 1. modificatie webpagina) van het voorgelegde internetartikel blijkt dat het werd gepubliceerd op 29 mei 2014 ((...) “article:published_time” content=”2014-05-29(...)”). Verder blijkt duidelijk uit voorgaand stuk dat het internetartikel het laatst werd aangepast op 30 september 2024 ((...) “article:modified_time” content=”2024-09-30(...)”), enkele dagen voordat verzoeker opnieuw een volgend verzoek indiende op 3 oktober 2024. Deze vaststelling

doet afbreuk aan de bewijswaarde van het internetartikel. Het feit dat uit de paginabron niet blijkt welke exacte (inhoudelijke) wijzigingen aan het internetartikel werden aangebracht, doet hierover niet anders denken. Verzoeker toont verder, met zijn voorgaand algemeen betoog omtrent welke aanpassingen aan een website kunnen worden aangebracht, niet aan welke exacte wijzigingen al dan niet aan het oorspronkelijke internetartikel zouden zijn aangebracht, en of deze al dan niet betrekking zouden hebben op de inhoud van het internetartikel.

Uit het internetartikel blijkt dat er sprake zou zijn van 62 doden bij de aanval van Boko Haram, zoals hij ook heeft verklaard in het kader van zijn eerste verzoek. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal toen heeft vastgesteld in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek: "Ten eerste kan u geen doorleefde details geven waaruit zou blijken dat u effectief de bewuste aanval zou hebben meegemaakt in Konduga. U slaagt er niet in om te zeggen naar waar u precies rende om zich te verstoppen of hoe lang u daar bleef (NPO, p. 22). Wanneer u gevraagd wordt naar de algemene setting, zoals met hoeveel ze het dorp aanvielen, welke wapens ze gebruikten of waar de aanval begon, blijft u steeds op de vlakte en moet u vaak het antwoord schuldig blijven. Ook wanneer er u gevraagd wordt naar de nasleep van de aanval, zoals wat er met de gewonden gebeurde, bent u niet in staat te antwoorden (NPO, p. 23). Ook dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de aanval niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het administratieve dossier zich bevindt. Uit deze informatie blijkt immers dat er 39 doden vielen en dat naast huizen, ook de school en de voornaamste moskee in brand werden gestoken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook waren er militairen aanwezig op het moment van de aanval, maar slaagden zij er niet in Boko Haram te verdrijven. U verklaarde daarentegen dat er 62 doden vielen en dat de scholen en moskee niet in brand werden gestoken, en de Nigeriaanse autoriteiten niet aanwezig waren tijdens de aanval (NPO, p. 23, 24). Wanneer u gevraagd wordt of uw dorp, Konduga, nog eerder of later is aangevallen door Boko Haram, blijft u een antwoord schuldig. Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat het dorp enkele malen aangevallen is geweest tussen september 2013 en januari 2014 (zie administratief dossier). Ook kon u geen enkel dorp in de nabijheid noemen die eveneens het slachtoffer werden van aanvallen door Boko Haram. U spreekt enkel over Jos (NPO, p. 27). Nochtans ligt deze stad meer dan 600km verwijderd ligt van Konduga – buiten Borno State. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw kennis over de aanval op 11 februari 2014 bijzonder schaars is en bovendien tegenstrijdig aan de beschikbare landeninformatie wat uw aanwezigheid bij de aanval onderuit haalt. Het is daarenboven bijzonder opvallend dat iemand die vijf jaar gewoond zou hebben in Konduga geen weet heeft over andere, voorgaande aanvallen in die periode."

De Raad wijst er verder op dat een internetartikel hoe dan ook slechts een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is op een website, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten, een internetartikel is immers geen officieel document. Uit de landeninformatie blijkt verder dat corruptie in de Nigeriaanse media schering en inslag zijn, waar geld of andere materiële zaken gegeven worden in ruil voor een publicatie in een krant, tijdschrift of dergelijke.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van het voorgaande document dat hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, is dit document, wanneer het wordt beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat het een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen omtrent zijn voorgelegde internetartikel en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

11. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (...) die haaks staat op de situatie in Nigeria' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Verzoeker die in 1989 is geboren en tot 2014 in Nigeria heeft verbleven, maakt met zijn loutere bewering geenszins aannemelijk dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Nigeriaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Nigeria zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De loutere duur van zijn verblijf in België is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Nigeriaanse normen en waarden.

Waar verzoeker zeer algemeen stelt dat hij zich afkeerde tegen de samenleving in Nigeria, merkt de Raad op dat verzoeker op de vlakte blijft en zijn summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt hij niet aannemelijk hoe dit voorgaande in concreto in zijn hoofde tot een geponde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

Wat betreft verzoeker zijn betoog dat hij geen binding meer heeft met Nigeria, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben in Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Gelet op deze vaststellingen, maakt verzoeker zijn vrees om in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede dan ook niet aannemelijk. De Raad wijst er verder op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, met name dat hij op een intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

12. Aan verzoekers Nigeriaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit Konduga in Borno, noch uit een gebied in Nigeria waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Nigeria geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer betreffende de gewijzigde situatie in zijn land van herkomst en wijst erop dat hij een artikel heeft bijgebracht dat werd gepubliceerd op een website. Dit artikel is een nieuw element dat zijn navolgend verzoek om internationale bescherming rechtvaardigt en verweerder heeft volledig ten onrechte nagelaten om hierover een verder onderzoek te voeren.”

5. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en de elementen die hij er bij aanvullende nota aanbrengt, geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 19 augustus 2025.

Verzoeker verwijst opnieuw en zeer algemeen naar het internetartikel dat hij in het kader van zijn huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, maar hij gaat niet in het minst concreet en inhoudelijk in op en laat alzo na een ander licht te werpen op hetgeen over dat artikel concreet en uitgebreid wordt vastgesteld in de beschikking, in punt 10.

De Raad herhaalt dat, gelet de eerdere omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen in punt 10 van de beschikking inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijswaarde van het internetartikel dat hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermings-verzoek, dit document, wanneer het wordt beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard is dat het een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Er werd en wordt, in weerwil van wat verzoeker zeer algemeen voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met dat internetartikel. Verzoeker ontkracht of weerlegt echter op generlei wijze de gedane vaststellingen betreffende dat artikel, op grond waarvan wordt geconcludeerd dat het geen bewijswaarde heeft ter staving van zijn relaas. Het artikel is geenszins van aard de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Met de algemene kritiek dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten om een verder onderzoek te voeren naar het internetartikel, gaat verzoeker er niet alleen aan voorbij dat zij dat wel degelijk heeft gedaan zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering hierover in de bestreden beslissing, maar gaat hij er ook aan voorbij dat niet de bestreden beslissing van het CGVS het voorwerp uitmaakt van het verzoek tot horen, maar wel de beschikking van 19 augustus 2025. In de beschikking gaat de Raad, in punt 10, zeer uitgebreid en gedetailleerd in op dat bij huidig volgend beschermingsverzoek neergelegde internetartikel en verzoeker laat deze bevindingen ter zitting volledig ongemoeid. Hij doet niet de minste poging om er enigszins concreet en inhoudelijk op in te gaan en laat geheel na er een ander licht op te werpen. De bevindingen hierover in de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind.

Ter zitting en in de er neergelegde aanvullende nota, waarin verschillende internetartikels worden aangehaald en geciteerd, benadrukt verzoeker voorts de gewijzigde (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst Nigeria. De artikels gaan grotendeels over de situatie en tal van veiligheidsincidenten in de Nigeriaanse deelstaat Edo State, met als hoofdstad Benin City, waarbij o.a. wordt gewezen op de intensiteit

en omvang van cultgeweld, georganiseerde misdaad en andere (vormen van) criminaliteit alsook politieke spanningen en onder meer bende-geweld, en voorts ook conflicten in de deelstaat Delta, met (cult)geweld tussen jongeren. Verzoeker beklemtoont de snel verslechterende veiligheidssituatie in Nigeria en oppert in zijn aanvullende nota dat het momenteel geen veilig land is voor terugkeer, gezien de aanhoudende dreiging van geweld, instorting van het bestuur en gebrek aan effectieve overheids-bescherming. Ook wordt aangevoerd dat het rechtssysteem problematisch is.

De Raad wijst er in dit verband op en benadrukt dat verzoeker, zoals in het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad werd vastgesteld bij arrest nr. 277 490 van 16 september 2022, zijn voorgehouden (recente) herkomst uit en (jarenlange en recente) verblijf in Konduga in Borno State niet geloofwaardig maakt. In dit arrest wordt hierover onder meer gemotiveerd: *“Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en regio van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad echter niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten.”*

Zoals in de beschikking van 19 augustus 2025 wordt vastgesteld, brengt verzoeker bij zijn huidig volgend (tweede) beschermingsverzoek geen nieuwe feiten of elementen bij die anders doen oordelen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden (recente) herkomst en verblijf en het ermee verbonden vluchtrelaas.

Daar aan zijn voorgehouden verblijf in de Borno State geen geloof wordt gehecht en verzoeker nalaat een duidelijk en geloofwaardig zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, is het uitgebreid verwijzen naar allerlei veiligheidsincidenten in hoofdzakelijk de deelstaat Edo State, een andere deelstaat dus dan die waarvan hij blijft volharden hieruit recent afkomstig te zijn (de laatste 5 jaar van zijn verblijf in Nigeria), en andere Nigeriaanse deelstaten niet dienstig of nuttig.

De Raad herneemt verder de volgende grond van de beschikking (in punt 12): *“Aan verzoekers Nigeriaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit Konduga in Borno, noch uit een gebied in Nigeria waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Nigeria geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Zoals reeds gesteld is het de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn beweerde herkomst uit Konduga in Borno State, kan de Raad de door verzoeker aangebrachte landeninformatie niet verder specificeren op diens werkelijke herkomstregio. Uit de landeninformatie die verzoeker bijbrengt, blijkt niet dat heel Nigeria wordt geteisterd door een gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld. Er blijkt verder nergens uit dat de situatie in elk van de deelstaten van Nigeria van die aard dat er sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert (naar de betrokken deelstaat) louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het gewapend conflict zijn regionaal erg verschillend, waardoor het aantonen van de werkelijke regio van herkomst binnen Nigeria essentieel is.

De loutere verwijzing naar politieke spanningen, geweld en veiligheidsincidenten in Nigeria en naar het Nigeriaans rechtssysteem volstaat verder hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel, laat hij geheel na dit verder toe te lichten. Zo concretiseert hij zijn profiel niet in het minst. Bovendien wordt erop gewezen dat waar de aanvullende nota gewag maakt van *“een jonge vrouw als verzoekende partij”* en voorts o.a. wordt opgemerkt dat *“De situatie ondermijnt de veiligheid van jonge vrouwen die verwant zijn aan*

slachtoffers of eenvoudigweg op de verkeerde plaats kunnen zijn – zoals verzoekende partij”, verzoeker een man is en dus geen (jonge) vrouw.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO